

Зар и ти, Брано Црнчевићу?

У књизи Растка Закића »На љуту рану — љуту траву« (чији је радни наслов »Реч две на тачка«, о чему смо већ писали), која првих дана октобра излази у библиотеци »Освит« нашег листа и клуба, налазе се, између осталог, и ова два афоризма:

1) И мозак је у ћелијама,

2) Сиромашан човек се чуди како то да је и он наше највеће богатство.

Књига »На љуту рану — љуту траву« предата је у штампу 21. августа 1967. године. Уз изричито одобрење редакције библиотеке »Освит«, аутор је — пре готово два месеца — неке од необјављених афоризма из књиге послао »Језу« чији је он повремено сарадник, а један од уредника Брана Црнчевић.

Врло чудним стицањем нема нејасних околности, у сталној рубрици Б. Црнчевића »Пиши као што ћутиш« у »Књижевним новинама« од 2. септембра (број 309) објављени су афоризми које дословце цитирамо:

1) У ћелијама мозга има највише робова, и

2) Сиромашан човек је наше највеће богатство.

И поред најбоље жеље да не нађемо велику подударност и да на сваки разуман начин оправдамо појаву ових афоризама у рубрици Б. Црнчевића, били смо принуђени да прибегнемо оваквом обавештавању читалачке јавности. Јер ми афоризме Растка Закића нећемо брисати из књиге — без обзира на сву очигледну сличност... Чија је »заслуга« за ту сличност остављамо читаоцима да сами закључе.